

lems Tale og spørge sig selv, om jeg dog ikke har Ret. Det var jo et lyst Billede, det ærede Medlem gav af Finansaaret 1919—20 med de 36 Mill. Kr.s Overskud, og det ærede Medlem førte det videre til det følgende Finansaar 1920—21. Jeg skal nu for at spare Tid ikke oplæse det ærede Medlems Bemærkninger, men man kan ikke ret vel forstaa dem anderledes, end at han mente, at indenfor de to Finansaar var vi nogenlunde sikre. Jeg skal særlig henlede Opmærksomheden paa, at det ærede Medlem netop som en Konsekvens af sine Udviklinger siger: Jeg vil, fordi Budgettet stiller sig saaledes — og dette Budget er netop det for indeværende Finansaar — dermed begrunde, at jeg ikke har kunnet fraraade mine to Kolleger Hr. Stauning og Indenrigsminister Rode at fremsætte de sociale Lovforslag om Aldersrente og, som det kaldes med et fremmed Ord, Invaliderente. Det kan ikke forstaaes anderledes, end at det ærede Medlem mener, at der bliver noget tilovers for de to Finansaar, saa at man godt kan tillade sig at fremsætte disse Forslag.

Hvad angaar den likvide Kassebeholdning, forstod jeg ikke rigtig det ærede Medlem, om han vil bestride Rigtigheden af det Tal, jeg har nævnt, 161 Mill. Kr., eller ikke. Jeg kan godt sige, hvorledes jeg er kommet til dette Tal. Jeg kan tage Hovedposterne. I Indlaan i indenlandske Banker har jeg 135 Mill. Kr. — nu tager jeg ikke Hundrettusinderne med. I Indlaan i Udlandet har jeg 2 Mill. Kr. I Kontokurant med danske Banker er der den meget store Minuspost for Nationalbankens Vedkommende og nogle ret smaa positive Poster for de andre Bankers Vedkommende, der giver som Resultat et Minus paa 121 880 000 Kr. Saa kommer vi til Korrespondenter: det er ca. 3½ Mill. Kr., Specialdollarskontoen 129 Mill. Kr. og Indtægtsrestancer minus Udgiftsrestancer 12 Mill. Kr.; endelig er der nogle midlertidige Laan paa ca. 1½ Mill. Kr. — det er maaske tvivlsomt, om de burde være tagne med — til Justervæsenet o. s. v. Længere kan jeg ikke komme med den likvide Kassebeholdning. Jeg ved vel, at der er de 145 Millioner, og der er de 129 Millioner, men naar jeg samtidig har en Gæld til Nationalbanken paa 126 Millioner eller i dette Øjeblik næsten 130 Millioner, kan jeg dog ikke se bort derfra og sige, at jeg har Genforeningslaanet og Specialdollarskontoen i Behold; jeg maa trække Gælden fra de likvide Aktiver, og saa kommer jeg til de 161½ Mill. Kr. Jeg kan ikke se, det kan gøres op paa anden Maade. Saa vidt jeg forstod, var jeg enig med det ærede

Medlem i ikke at tage de andre Poster med, hverken Beholdningerne i de offentlige Kasser eller de meget store Beløb, der indestaar i Mellemregning med Institutioner som Statsbanerne og lignende, og som tilsammen giver 75 Mill. Kr.; heller ikke Effekterne, ca. 24½ Mill. Kr., som jo omtrent ikke er til at sælge nu, og naturligvis heller ikke de i Varebeholdninger anbragte Beløb. I saa Fald kan jeg ikke se rettere, end at Regnskabet i Virkeligheden stemmer med de 161 Mill. Kr. Jeg er naturligvis ikke blind for, at Øjeblikket kan siges at være noget ugunstigt, idet vi har været i en længere Periode, i hvilken der ikke er gaaet store Indtægter ind, og i de kommende Maaneder vil der gaa et større Beløb ind i Indkomst- og Formueskat, saa det kan være, at Forholdet bedrer sig. Men jeg maa jo tage Forholdet, som det er i Øjeblikket. Denne Opgørelse er af 12. Juni 1920, og jeg vil hævde, at den er rigtig.

Der er nogle Udtalelser af det ærede Medlem, som jeg bestemt maa modsige. Jeg har aldrig lovet hverken det ærede Medlem eller Rigsdagen eller Befolkningen, at der ikke skulde komme højere Skatter her i Landet. (*Brandes: Ikke det!*). Nej, det har jeg aldrig lovet, saa letsindig vilde jeg ikke være. Jeg har sagt, at Skatterne var naaet til en saadan Højde, at de ikke uden stor Fortrød for Samfundet kunde forøges, og denne Fortrød burde vi undgaa ved at følge en anden finansiel Maksime end den, der er udtrykt af det ærede Medlem i det bevingede Ord, at der ikke længere var noget, der hed at sætte Tæring efter Næring; man maatte tværtimod se, hvilke Krav det var, der stilledes, og hvis man fandt dem berettigede, maatte man finde Midler til at tilfredsstille dem. Det er denne Udtalelse af det ærede Medlem, jeg er uenig med ham i. Jeg mener, at vi maa knappe af selv paa i og for sig berettigede Krav, saa at man, hvis man ikke paa anden Maade kan undgaa at forøge Skatterne her i Landet, maa give Afkald paa selv Udgifter, der var ønskelige og berettigede, og holde sig til det nødvendige. Men om det nødvendige muligvis vil overstige, hvad de nuværende Skatter vil give, ja, det kan hverken jeg eller det ærede Medlem sige, og jeg har aldrig villet paatage mig nogen Garanti derfor. Jeg har kun sagt saa meget, at Skatterne har naaet en Højde, der er faretruende for en sund Samfundsøkonomi, og at man derfor maa gøre alt, hvad der er menneskelig muligt, for at hindre, at der kommer højere Skatter. Heller ikke har jeg nogen Sinde lovet at forelægge en Revision af vor samlede Skattevæsen i den Samling, vi nu gaar ind i,